

Հովելի Գիրքը և Լատդիկեական Յոթերորդ օրվա Ադվենտիստական Եկեղեցին - Թիվ Քառասունները

Jeff Pippenger

2026-02-09

Թիվ քառասունները

Աստվածային Քահանայապետի հետ միավորված ութսուն մարդկային քահանաների խորհրդանիշն է «81» թիվը, որտեղ «Վաղ գրվածքներ» գրքում գտնում ենք Միլլերի Երազը: Հայտնության «81»-ում տեսնում ենք, որ երբ հենց վերջին կնիքն է վերցվում, երկնքում կես ժամ լռություն է լինում: Ամբակում 2:20-ն ասում է, որ ամբողջ երկիրը պետք է լուռ մնա, երբ Տերը գտնվում է Իր սուրբ տաճարում:

Եվ երբ նա բացեց յոթերորդ կնիքը, երկնքում լռություն եղավ մոտ կես ժամի չափ:
Հայտնություն 8:1.

Յոթերորդ կնիքի վերցվելը տեղի է ունենում երեսուն օրերի ընթացքում, որովհետև դա վերջին կնիքն է: 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին Եզեկիելի ոսկորները սկսեցին հարության ընթացքը: Այնուհետև Քրիստոսը սկսեց ուսուցանել քառասուն օր: Այդ օրը նշանավորեց 1,260 օրերի ավարտը՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիսաթափությունից ի վեր, և Հովհաննեսը մեզ հայտնում է Հայտնություն տասնմեկում, որ մենք պետք է չափենք տաճարը, բայց գավիթը թողնենք դուրս: Գավիթն ավարտվում է ցրման ավարտին, որովհետև Հովհաննեսը մեզ հայտնում է, որ 1,260-ը տրված է հեթանոսներին, որոնք գավիթն են: Չափելիս այդ պատմությունը պետք է թողնվի դուրս:

Երբ Միլլերը արթնանում է և տեսնում է հողի խոզանակով մարդուն, սենյակը դատարկ է, և երբ նա բարձրացնում է իր ձայնը, Միլլերը դեռ անապատում է: Հարության պատմությունից մինչև կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ Քրիստոսը կանգնեցնում է հարյուր քառասունչորս հազարների տաճարը, ինչպես որ արեց քառասունվեց տարիների ընթացքում՝ 1798-ից մինչև 1844:

Երբ Նա սկսում է ուսուցանել, Նա գործում է Իր տաճարում, հատկապես երեսուն օրերի ընթացքում: Այն ժամանակ հրեշտակները երեսուն րոպե լռում են, մինչ Նա ուսուցանում է Իր երեք հարյուր Միլլերական քարոզիչներից բաղկացած քահանաներին, կամ Իր գործին՝ Գեղեոնի երեք հարյուրին, կամ մինչ Նա հրատարակում է 1843 թվականի երեք հարյուր գծապատկերները. և այս ամենը Նա անում է երեսուն օրերի ընթացքում՝ բաղարջ հացի ավարտից մինչև փողերի պատգամը: Նա ավելում է Միլլերի սենյակի հատակը, բայց դա Իր հատակն է, ուստի Միլլերի սենյակը Նրա տաճարն է: Նա ավարտում է այն գործը, որով ջնջվում են կա՛մ մեղքերը, կա՛մ այն անձանց անունները, որոնք կանչվել էին որպես թեկնածուներ լինելու հարյուր քառասունչորս հազարի մեջ:

Շեփորի պատգամը, որ գալիս է համբարձումից հինգ օր առաջ և դատաստանից տաս օր առաջ, վճռորոշ փորձաքարն է: Այն, ինչ տեղի է ունենում այն երեսուն րոպեների ընթացքում, երբ երկինքը լուռ է, կամ այն երեսուն օրերի ընթացքում, երբ Քրիստոսը ուսուցանում է քահանաներին, արդեն իսկ առաջացրել է երկու դաս, երբ կնիքը դրվում է շեփորի, համբարձման և դատաստանի երեք քայլերի ընթացքում: Սա պարզ է տեսնել:

Եթե դուք հասնեք այն կետին, երբ պետք է հնչեցնեք փողի պատգամը, և հրաժարվեք հնչեցնել այդ պատգամը, դուք ձախողվում եք:

«Շեփոր, համբարձում և դատաստան» երեք քայլերը մեկ ճանապարհանիշ են՝ երեք քայլերով, ինչպես պատմության սկզբում մեկ ճանապարհանիշը ներկայացված էր «մահով, թաղմամբ և հարության»։ Վերջում այս երեքքայլ փորձությունը այն որոշիչ փորձաքարն է, որ հիսունական կիրակնօրյա օրենքին նախորդում է հինգ օրով:

Հարությունից հինգ օր անց հասնում է անխմոր հացի տոնի ավարտը, և այդ սուրբ ժողովը նշանավորում է 2024 թվականի առաջին և հիմնարար փորձությունը: Պիտի ուտե՞ք Երկնքի Հացը, թե՞ մարդկային դատողության հացը: Այդ փորձությունը վրա հասավ 2024 թվականին, և այն նախապատկերված էր Ադամի և Եվայի, Նեբրովթի, Ահարոնի, Հեբրեովամի, Կորխի և նրա ապստամբների, միլլերիական պատմության բողոքականների, Ջոն Հարվի Քելլոգի ալֆա ապստամբության, 1888 թվականի ապստամբության և, իհարկե, 9/11-ի ապստամբության հիմնարար ապստամբությամբ: Կայենի հիմնարար ապստամբությունը փոխանցում է քո եղբոր հանդեպ նախանձի հարցը՝ հիմնարար ապստամբությունների ամբողջ շղթայով:

Հիմնարար ապստամբության բոլոր օրինակները ապստամբություն են Աստծու դեմ, սակայն դրանցից ոմանք, ինչպես 1888 թվականի ապստամբները և Կորխեի ապստամբները, ներառում են այն փաստը, որ ընտրված պատգամաբերը քննության մաս է կազմում: Միլլերի այն նույնականացման մերժումը, ըստ որի Դանիել 11:14-ում տեսիլքը հաստատողը Հռոմն է, թե՛ պատգամի, թե՛ պատգամաբերի մերժումն է: Այս քննությունը հիմնարար է, որովհետև ոչ միայն Հայր Միլլերն էր տասնչորսերորդ համարի ավագակներին նույնացնում Հռոմի հետ, այլև Միլլերի որդին:

2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ի հարությունից հինգ օր անց Միլլերի նախապատրաստական ուսուցողական ծառայությունը փոխանցվեց Նրան, Ով եկավ Հովհաննեսից հետո: Երեսուն օր շարունակ տաճարում երկրպագուներին հատուկ ուսուցում պիտի տրվեր Քրիստոսի կողմից՝ «դեմ առ դեմ»: Այդ նախապատրաստությունը կոչված էր պատրաստելու 80-ի քահանայություն, որպեսզի հոչակի փողերի տոնի նախազգուշացնող պատգամը:

Այդ երեսունօրյա պատրաստությունը բաղկացած է սկզբում եղած հիմնարար առաջին փորձությունից և ավարտին եղած տաճարի երկրորդ փորձությունից: Տաճարի երկրորդ փորձությունն ավարտվում է նախքան փողերի հնչեցնելը, և այդ մանրամասնությունը, հետևաբար, ներկայացված է Միլլերի երագում, երբ Քրիստոսը գոհարները գցեց արկղիկի մեջ: Միայն այն բանից հետո, երբ Նա սա անում է, Նա հրավիրում է Միլլերին՝ «եկ և տե՛ս»: Դրոշակը բարձրացվում է փողի նախազգուշացումից մինչև դատաստանի

համար համբարձումը՝ կիրակնօրյա օրենքից առաջ: Բոլոր գոհարները տաճարում են նախքան Միլլերին կոչ են անում՝ «եկ և տե՛ս», և երբ երկու վկաները բարձրացվում են ամպերի մեջ, այնժամ նրանց թշնամիները տեսնում են նրանց:

Նրանց կանխատեսումը Իսլամի կողմից հարձակման մասին, որը 2020 թվականին չկատարվեց, պիտի կրկնվի այն բանից հետո, երբ այն ուղղվի, ինչպես Մոռուի ճշմարիտ Կեսգիշերային աղաղակը: Միլլերն ուներ մի ըմբռնում, որը նա բնորոշում էր որպես Կեսգիշերային աղաղակ, սակայն Սամուել Մոռուն ուղղեց Միլլերի Կեսգիշերային աղաղակի լուրը, և այդ պատճառով Միլլերի շարժման պատմության մեջ Մոռուի Կեսգիշերային աղաղակի լուրը կոչվում է «ճշմարիտ» Կեսգիշերային աղաղակի լուր: Կեսգիշերային աղաղակի լուրը ուղղված լուր է, և իր ուղղմամբ զորացած:

«Հիասթափվածները Սուրբ Գրքերից տեսան, որ իրենք ձգձգման ժամանակում էին, և որ պետք է համբերությամբ սպասեին տեսիլքի կատարմանը: Նույն ապացույցը, որ նրանց առաջնորդեց 1843 թվականին սպասելու իրենց Տիրոջը, նրանց առաջնորդեց Նրան ակնկալելու նաև 1844 թվականին»: Early Writings, 247.

Երևույթը տեղի ունեցավ 1840-ից 1844 թվականների ժամանակաշրջանի վերջում, և այն տեղի ունեցավ նաև սկզբում: Ջոսիա Լիչը 1840 թվականին կանխագուշակեց իսլամի վերաբերյալ մի մարգարեական կատարման իրագործումը: Նա իր կանխագուշակությունը հրապարակային արձանագրության մեջ դրեց 1838 թվականին, ապա ուղղեց այն 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից տասը օր առաջ: Ուղղված կանխագուշակության կատարումը զորացրեց առաջին հրեշտակի լուրը: Երկրորդ լուրը զորացվեց Կեսգիշերյան Աղաղակի ուղղված լուրով: Մեկ պատմությունից երկու վկաներ՝ ալֆա վկա և օմեգա վկա: Միասին դրանք նույնացնում են մի լուրի զորացումը, որը հիմնված է նախորդ լուրի ուղղման վրա:

Ալֆան նույնացնում է իսլամի մարգարեությունը, իսկ օմեգան՝ փակված դռան մարգարեությունը: Տող առ տող՝ 1840 թվականին իսլամը և 1844 թվականին փակված դուռը նույնացնում են իսլամն ու փակված դուռը որպես Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը: Պատգամի սկզբում իսլամը արձակվում է, ինչպես Քրիստոսի հաղթական մուտքի ժամանակ: Այդ պահին տասը կույսերի առակում դուռը փակվում է, ինչպես դուռը փակվում է Աստծո տան դատաստանի վրա: Պատգամի ավարտին, երբ դուռը փակվում է Միացյալ Նահանգների վրա, իսլամը կրկին հարվածում է:

Կարևոր է տեսնել, որ Ղևտացոց քսաներեքով ներկայացված գիծը սկզբում մատնանշում է Զատիկի երեք քայլերը, իսկ վերջում՝ քահանաների երեք քայլերը: Քահանաները Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ բարձրացվում են որպես ընծա, սակայն նրանք այդ իրադարձությունից առաջ մաքրվում են: Երբ նրանք բարձրացվում են, նրանք դրոշակ են, և երբ Քրիստոս գծի սկզբում երեք քայլերով բարձրացվեց, Նա ամբողջ աշխարհը դեպի Իրեն ձգեց: Հարյուր քառասունչորս հազարի բարձրացվելը այն գծի ավարտն է, որ սկսվեց Քրիստոսի բարձրացվելով: Թե՛ սկզբում, թե՛ վերջում նույնացվում է երեք քայլերից բաղկացած մեկ նշանով:

Սկզբում երեք քայլ, որոնց հաջորդում են հինգ օր, և ավարտին՝ երեք քայլ, որոնց նույնպես հաջորդում են հինգ օր: Այդ կետից սկսած պատմությունը վերաբերում է մեծ բազմությանը, որովհետև քահանայությունը հաստատվել է որպես հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշ: Տաղավարահարաց յոթ օրերը մի ժամանակաշրջան են հեթանոսների համար: Եթե մի կողմ թողնենք հեթանոսների ժամանակը, որը սկսվում է Կիրակնօրյա օրենքից, և մի կողմ թողնենք այն երեքուկես օրը, որոնք ավարտվեցին 2023 թվականին, ապա մենք ունենք հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը՝ ներկայացված Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի հիսուն օրերի մեջ՝ 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքը:

Կույսերի համար՝ հարությունից հինգ օր, ապա՝ դրան հաջորդող երեսուն օր՝ քահանաների համար: Այնուհետև՝ կույսերից բխող փողի պատգամի հինգ օր, որ ավարտվում է նրանց համբարձմամբ, երբ լրանում են քառասուն օրը, որին հաջորդում են հինգ օր մինչև դատաստանը, ապա՝ հինգ օր մինչև կիրակնօրյա օրենքը: Որպես կույսերի խորհրդանիշ՝ «5» թիվը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի հետքերը, որոնք կույսեր են և որոնք նաև քահանաներ են:

Երեսուն օրերի ուսուցման ընթացքում հանվում է վերջին՝ յոթերորդ կնիքը, և հենց այդ ժամանակաշրջանում է, որ Միլլերը տեսնում է, թե ինչպես են գոհարները վերականգնվում: «Եկ և տես» արտահայտությունը առաջին չորս կնիքների վրա հիմնված խորհրդանիշ է, ուստի երբ յոթերորդ կնիքը բացվեց, Միլլերին ասվեց՝ «Եկ և տես», բայց երկնքի հրեշտակները բոլորն էլ պարզապես լռությամբ դիտում են: Միլլերի երազը մատնանշում է գոհարների կնքումը, որոնք են հարյուր քառասունչորս հազարը, և միաժամանակ նույնացնում է նաև այն գոհարները, որոնք Կեսգիշերային աղաղակի պատգամն են: Այդ պատգամը կույսներին հաղորդում է այն գործությունը, որն իրականացնում է կնքումը, իսկ փոշին մաքրող մարդը մատնանշում է Նրան, Ով իշխանություն ունի թե՛ պատգամաբերների, թե՛ պատգամի վրա:

2024-ը ներկայացնում է հիմնարար փորձությունը, և այժմ՝ 2026 թվականին, տաճարի փորձությունը հասել է: Այժմ մենք գտնվում ենք այն երեսնօրյա ժամանակահատվածում, երբ Քրիստոսը ուսուցանում է, և այս իրողությունը չճանաչելը ճակատագրական է:

Լուրը և պատգամաբերին ճանաչելը այն հիմնարար փորձության մի տարրն էր, որը ներկայացված էր Հռոմի կողմից տեսիլքը հաստատելով, և տարր է Եդիայի ու Աքաաբի պատմության մեջ:

Եվ Հուդայի Ասա թագավորի երեսունութերորդ տարում Օմրիի որդի Աքաաբը սկսեց թագավորել Իսրայելի վրա, և Օմրիի որդի Աքաաբը Իսրայելի վրա թագավորեց Սամարիայում քսաներկու տարի: Եվ Օմրիի որդի Աքաաբը Տիրոջ աչքում չար գործեց իրենից առաջ եղած բոլորից առավել: Եվ եղավ, կարծես թե նրա համար թեթև բան լինեք ընթանալ Նաբատի որդի Հերոբովամի մեղքերի մեջ, որ նա կին առավ Միդոնացիների թագավոր Եթբաադի աղջկան՝ Հեզաբելին, և գնաց ծառայեց Բահադին ու երկրպագեց նրան: Եվ Բահադի համար գոհասեղան կանգնեցրեց Բահադի տանը, որը կառուցել էր Սամարիայում: Եվ Աքաաբը մի սուրբ

պուրակ շինեց, և Աքաաբը Իսրայելի Տեր Աստծուն բարկացնելու համար ավելի շատ բան արեց, քան Իսրայելի բոլոր թագավորները, որ իրենից առաջ էին եղել: Նրա օրերում Բեթելացի Հիելը վերաշինեց Երիքովը. նրա հիմքը դրեց իր առաջնեկ Աբիրամով, և նրա դռները կանգնեցրեց իր կրտսեր որդի Սեգուբով՝ ըստ Տիրոջ խոսքի, որ Նա ասել էր Նունի որդի Հեսուի միջոցով: Եվ Գադաադի բնակիչներից Թեզբացի Եդիան ասաց Աքաաբին. «Կենդանի է Իսրայելի Տեր Աստվածը, որի առաջ ես կանգնած եմ, որ այս տարիներին ո՛չ ցող կլինի և ո՛չ անձրև, եթե ոչ իմ խոսքով»: ԳԹագավորաց 16:29–17:1:

Աքաաբի հետ կապված թվերը հավելվում են այս հատվածի համատեքստին: «Երեսունութ»-ը ներկայացնում է «վեր կենալը»: Իսրայելին պատվիրվեց «վեր կենալ» և մտնել Ավետյաց երկիրը երեսունութերորդ տարում:

«Այժմ ելեք,— ասացի ես,— և անցեք Զարեդ հեղեղատը»: Եվ մենք անցանք Զարեդ հեղեղատը: Իսկ այն ժամանակը, որում Կադեբառնեայից ճանապարհ ընկանք մինչև Զարեդ հեղեղատն անցնելը, երեսունութ տարի էր, մինչև որ պատերազմի մարդկանց ողջ սերունդը վերացավ բանակի միջից, ինչպես Տերն էր երդվել նրանց: Երկրորդ Օրինաց 2:13, 14:

Յիսուսը բժշկեց երեսունութ տարեկան կաղ մարդուն, երբ նրան ասաց. «Վե՛ր կաց»:

Եվ այնտեղ մի մարդ կար, որ հիվանդություն ուներ երեսունութ տարի: Երբ Հիսուս նրան պառկած տեսավ և գիտեր, որ նա արդեն երկար ժամանակ այդ վիճակում էր, ասաց նրան. «Կամենո՞ւ ես առողջանալ»: Անկարող մարդը պատասխանեց Նրան. «Տե՛ր, մարդ չունեմ, որ երբ ջուրը խռովվում է, ինձ ավազանի մեջ դնի, և մինչ ես գալիս եմ, ուրիշն ինձնից առաջ է իջնում»: Հիսուս ասաց նրան. «Վե՛ր կաց, ա՛ռ քո մահիճը և քայլի՛ր»: Եվ անմիջապես մարդն առողջացավ, վերցրեց իր մահիճը և քայլում էր. և այդ նույն օրը շաբաթ էր: Հովհաննես 5:5–9:

Հոսիա Լիչը 1838 թվականին մի կանխատեսում արեց, որը նա հստակեցրեց 1840 թվականին: Երկրորդ Օրինաց գրքում Մովսեսի հիշատակած երեսունութերորդ տարին նաև քառասուներորդ տարին էր: Հոսիա Լիչի երկփուլ ընթացքը զուգահեռվում էր իր անվանակցի՝ Հովսիա թագավորի երկփուլ վերածննդի հետ: 38 և 40 թվերը, միմյանց նկատմամբ ունեցած առնչությամբ, խորհրդանշում են վեր բարձրանալը, ինչը հենց այն է, ինչ պատահում է երկու վկաների հետ, երբ նրանք ամպերի մեջ վեր են բարձրացվում:

Լիչի հետ բարձրացումը կատարվեց երկրորդ վայի՝ իսլամի պատգամով: Այն բարձրացումը, որ նշանավորվում է Քրիստոսի համբարձմամբ, գալիս է իսլամի փողի պատգամից հետո: Փողի, համբարձման և դատաստանի սահմանաքարի այդ առաջին երկու քայլերը նախակերպարացվեցին Լիչով, որի երկու քայլերն էլ նախակերպարացվեցին Հովսիա թագավորի երկքայլանի արթնությամբ և բարենորոգմամբ: Երկրորդ Օրինաց գրքում պատվերը սա էր՝ ելնել և գնալ Ավետյաց երկիր, և կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ դրոշի բարձրացումը նույնական խոստումն է:

Աքաաբը թագավորեց քսաներկու տարի, այսպիսով նա թագավորում է այն ժամանակաշրջանում, երբ Աստվածությունը միավորված է մարդկության հետ, որը

երեսունօրյա այն ժամանակաշրջանն է, որ նախորդում է փողի պատգամին: Աքաաբը Թրամփն է, որը շատ մոտ ապագայում կամուսնանա Հեզաբելի հետ: Թրամփի ժամանակաշրջանում միայն Եղիան ունի անձրևի մասին պատգամ: Այս փաստը հիմնարար է, որովհետև հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը տող առ տող մեթոդաբանության շարժումն է, և այդ մեթոդաբանությունը հիմնված է այն հիմնարար ճշմարտության վրա, որ հարյուր քառասունչորս հազարի բարենորոգչական շարժումը նախատիպավորվել է սուրբ պատմության յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժմամբ: Այդ շարժումներից յուրաքանչյուրում առաջնորդները փորձության գործընթացի մաս էին կազմում: Ամեն անգամ:

Աքաաբը Երոբովամից հետո յոթերորդ թագավորն է, և մենք բազմիցս ցույց ենք տվել, թե ինչպես է Աքաաբը խորհրդանշում պետությունը կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ: Մենք ցույց ենք տվել, թե ինչպես Լաոդիկեական Յոթերորդ-օրյա Ադվենտիստ եկեղեցին 1863 թվականին վերակառուցեց Երիքովը՝ Սպիտակների համար արժենալով նրանց ավագ և կրտսեր որդիներին, և դրանով իսկ նախապատկերեց Երիքովը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: 1863 թվականը նախապատկերում է կիրակնօրյա օրենքը:

Այս հատվածը լի է խորհրդանշանությամբ, որը նույնացնում է այդ ժամանակաշրջանը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման հետ, և այդ ժամանակաշրջանում մերժել Միլլերի հասկացողությունը այն ճշմարտության վերաբերյալ, որը տեղադրված էր Ամբակումի 1843 թվականի տախտակի վրա, հիմնարար ապստամբություն է. դա ներառում է Աստծո ընտրյալ պատգամաբերի հանդեպ արհամարհանք՝ նույն պատրվակով, որով Կորիսեի ապստամբները և 1888 թվականի ապստամբները պնդում էին, թե ամբողջ ժողովը սուրբ է:

Այժմ մենք տաճարի փորձության մեջ ենք, երբ երկնքի պատուհանները բացվում են տնտեսական մի դռան հետ միասին: Տնտեսական դուռը նշանավորում է քահանաների անցումը Լաոդիկեայից դեպի Ֆիլադելֆիայի քահանաները: Այն նշանավորում է Միլլերի երազի կեղծ և ճշմարիտ զարդերի բաժանումը: Պատուհանները մատնանշում են կամ անեծք, կամ օրհնություն: Մաղաքիա երրորդը փորձությունը հիմնում է վերադարձի վրա: Միլլերի երազը շեշտադրում է թե՛ քահանայության, թե՛ լուրի վերականգնումը: Հայտնություն տասնինը նույնականացնում է Տիրոջ բանակը, որը բարձրացվում է, երբ իսլամի փողի լուրի մի կանխասացություն կատարվում է:

Շեփորի պատգամի լակմուսի քննությանը նախորդող փորձությունը երկրորդն է, և այն տաճարի փորձությունն է: Միլլերի երազը առաջ է բերում կրկնապատկում, որը մշտապես առնչվում է երկրորդ փորձության հետ, որովհետև Միլլերի երազում գոհարները ներկայացնում են թե՛ պատգամները, թե՛ պատգամաբերներին: Տաճարի փորձությունը ներառում է վերջին անձրևի «տող առ տող» մեթոդաբանության կիրառումը: Այն քահանաներից պահանջում է տարբեր մարգարեական գծերի մեջ տեսնել տաճարը, որպեսզի պատգամները համահունչ դարձնեն: Կեղտը խոզանակով մաքրող մարդու ավելի մեծ տուփը հարյուր քառասունչորս հազարների տաճարն է, և Մաղաքիայի շտեմարանը նույնն է: Տաճարի կահավորանքի սիրտը ուխտի տապանն է,

որին ծածկող քերովբեներն անընդհատ նայում են՝ այսպիսով շեշտադրելով բոլոր սուրբ էակների ուշադրության կենտրոնը: Այս պատմության մեջ եղողները, որ սուրբ են, պետք է նայեն դեպի տաճարը և հայացք գցեն տապանի մեջ:

Հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը Ղևտական քսաներեքերորդ գլխի նյութն է, և այն ներկայացնում է մի պատմական գիծ, որ իրականացավ Քրիստոսի ժամանակ՝ այն բանով, ինչ Քույր Ուայթը կոչում է «Հոգեգալստյան եղանակ»: Հարությունից մինչև Հոգեգալուստ, կամ՝ 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը, Ղևտական քսաներեքի մարգարեական գիծը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը: Այդ պատմությունը սկսվում է երեք քայլից բաղկացած մի ուղենիշով, որին հաջորդում են հինգ օր, և ավարտվում է երեք քայլից բաղկացած մի ուղենիշով, որին հաջորդում են հինգ օր: Ալֆա և օմեգա պատմությունների մեջտեղում գտնվում են քահանաների կնքման երեսուն օրերը: Այդ ամբողջական գիծը սկսվում է յոթերորդ օրվա շաբաթով և ավարտվում է յոթերորդ տարվա շաբաթով: Այս մակարդակում հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը այն տապանն է, որ ութ հոգի պիտի տեղափոխի դեպի նորացված երկիրը, և այն նաև ուխտի տապանն է, որի վրա ստվեր են գցում երկու հրեշտակներ, ճիշտ ինչպես երկու շաբաթները ստվերում են հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայության տաճարը, որը ներկայացված է Հոգեգալստյան եղանակով:

Ղևտական քսաներեքերորդ գլուխը վերաբերում է հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայությանը՝ Հոգեգալստյան շրջանի վերջնական դրսևորման ընթացքում, որը սկսվեց Քրիստոսի հարությանը և շարունակվեց մինչև հիսուն օր անց՝ Հոգեգալստյան օրը: Հոգեգալստյան շրջանը հաստատվում է, երբ Ղևտական քսաներեքերորդ գլխի առաջին քսաներկու համարները համադրվում են վերջին քսաներկու համարների հետ: Ուիլյամ Միլլերի երազը ցույց է տալիս, որ Աստծո խոսքի գոհարները և՛ պատգամն են, և՛ պատգամաբերները:

«Ես թանկագին առիթներ եմ ունեցել փորձառություն ձեռք բերելու համար: Ես փորձառություն եմ ունեցել առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների լուրերում: Հրեշտակները ներկայացված են որպես թռչող երկնքի մեջտեղում՝ աշխարհին հոչակելով նախագգուշացման մի լուր, որն անմիջական առնչություն ունի այս երկրի պատմության վերջին օրերում ապրող ժողովրդի հետ: Ոչ ոք չի լսում այս հրեշտակների ձայնը, որովհետև նրանք խորհրդանիշ են՝ ներկայացնելու Աստծո ժողովրդին, որ գործում է երկնքի տիեզերքի հետ ներդաշնակությամբ: Տղամարդիկ և կանայք, լուսավորված Աստծո Հոգով և ճշմարտությամբ սրբագործված, հոչակում են այդ երեք լուրերը՝ իրենց կարգով»: Life Sketches, 429.

Հրեշտակները խորհրդանիշներ են Աստծո այն ժողովրդի, որը հոչակում է հրեշտակով ներկայացված պատգամը:

«Ժամանակը կարճ է: Առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներն այն պատգամներն են, որ պետք է տրվեն աշխարհին: Մենք բառացիորեն չենք լսում այդ երեք հրեշտակների ձայնը, բայց Հայտնության մեջ այս հրեշտակները ներկայացնում են մի ժողովուրդ, որ երկրի վրա պիտի լինի և այս պատգամները

պիտի հռչակի:»

«Հովհաննեսը տեսավ. «Ուրիշ մի հրեշտակ իջնում էր երկնքից՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և ամբողջ երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով»: Հայտնություն 18:1: Այդ գործը Աստծո ժողովրդի ձայնն է, որ աշխարհին հռչակում է նախազգուշացման պատգամ»: The 1888 Materials, 926.

Հրեշտակները ներկայացնում են այն մարդկանց, ովքեր հռչակում են հրեշտակներով ներկայացված լուրերը: Վիլյամ Միլլերը մարգարեապես ներկայացված է կիրառությունների բազմության մեջ: Այդ կիրառություններից մեկն այն է, որ Միլլերը ներկայացված է առաջին և վերջին ժամանակային մարգարեություններով, որոնք նրան առաջնորդվեց հռչակել: Յոթ ժամանակները, կամ 2,520 տարիները, որ ավարտվեցին 1798 թվականին, Միլլերի ալֆա-հայտնագործությունն էին, իսկ սրբաբանի մաքրագործումը 2,300 երեկոների և առավոտների վերջում՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, Միլլերի օմեգա-հայտնագործությունն էր: Միլլերական պատմությունը ներկայացված է 1798-ից մինչև 1844 թվականը, և թեև դա առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությունն էր, այն կոչվում է այդ պատմության պատգամաբերի անունով: Միլլերական պատմությունը ցույց է տալիս, որ Միլլերը այն «ձայնն» էր, որ հռչակում էր առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրը, իսկ առաջին հրեշտակը հայտարարեց դատաստանի սկզբի մասին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և առաջին հրեշտակը հայտնվեց վախճանի ժամանակին՝ 1798 թվականին, Իսրայելի թագավորության «յոթ ժամանակների» սփռման ավարտին: Միլլերը խորհրդանշել է թե՛ 2,520-ամյա մարգարեության, թե՛ 2,300-ամյա մարգարեության:

1798 թվականի առաջին սահմանագիծը հռչակեց, որ դատաստանը պիտի սկսվեր, երբ 2,300 տարիները ավարտվեին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այնուհետև Տերը բացեց յոթերորդ օրվա շաբաթի լույսը, և Նրա նպատակը գործը ավարտելն էր, ուստի Նա 1856 թվականին փորձեց յոթ ժամանակների վերաբերյալ ավելի խոր լույս բացել, բայց հավատքի փոխարեն ապստամբություն դրսևորվեց: Յոթ ժամանակները միլլերյան պատմության ալֆան են, իսկ 2,300-ը՝ օմեգան:

Յոթ ժամանակները ներկայացված են յոթերորդ տարվա շաբաթով, իսկ 2,300-ը ներկայացված է յոթերորդ օրվա շաբաթով: Միլլերական պատմությունը ներկայացված է 1798 և 1844 թվականներով, և 1798-ը ներկայացնում է յոթ ժամանակները, իսկ 1844-ը՝ 2,300 տարիները: Այդ երկու շաբաթները այն պատմության եզրակալներն են, որը ներկայացված է Ղևտական քսաներեքում: Այդ երկու շաբաթները ներկայացնում են երկու պատգամ, որոնք կազմում են մեկ պատգամ: Այդ երկու պատգամները ներկայացնում են միլլերականներին, որովհետև պատգամները հռչակող ժողովուրդը ներկայացնում է այն հրեշտակներին, որոնք խորհրդանշում են պատգամը: 1798 թվականին եկավ առաջին հրեշտակը, իսկ 1844 թվականին եկավ երրորդ հրեշտակը:

Ղևտական քսաներորդ երրորդ գլուխը ներառում է յոթ տոն և յոթ սուրբ ժողով, թեև յուրաքանչյուր տոն սուրբ ժողով չէ, և հակառակը: Բոլոր տոները գտնվում են առաջին և վերջին սուրբ ժողովների միջև, որոնք սկզբում յոթերորդ օրվա Շաբաթն են, իսկ

վերջում՝ յոթերորդ տարվա Շաբաթը: Տոների պատմությունը սահմանափակված է այդ երկու Շաբաթներով, որոնք ներկայացնում են Ուիլյամ Միլլերին և միլլերականներին:

Երբ Ղևտական քսաներորդ երրորդ գլխի առաջին քսաներկու համարները և վերջին քսաներկու համարները միացվում են, հիսնօրյակի ժամանակաշրջանը նույնացվում է: Այն կառուցվածքը, որ հաստատվում է այս տողերը միասին բերելով, բացարձակապես աստվածային է: Այդ կառուցվածքի հիսնօրյակի ժամանակաշրջանը հստակ կերպով պատկերում է երեք հրեշտակների երեք քայլերը: Այն կրում է «Ճշմարտության» ստորագրությունը: Այն կրում է Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը: Այն կրում է Պաղմոնիի ստորագրությունը: Այն աշակերտին առաջնորդում է դեպի Ամենասուրբ տեղի բուն սիրտը: Այն նույնացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը: Այն տարածվում է մինչև իսկ դեպի նորացված երկիրը:

Ղևտական քսաներորդ երրորդ գլխի այս ճշմարտությունը այժմ բացվում է այն տաճարային փորձության առնչությամբ, որը նախորդում է լիթմուսի և երրորդ փորձությանը: Երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականին, ապա՝ կրկին 9/11-ին, և ապա՝ կրկին 2023 թվականին: Երբ երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականին, հավատարիմները պետք է հավատքով հետևեին Քրիստոսին դեպի Ամենասուրբ Տեղը: Ղևտական քսաներորդ երրորդ գլուխը Ամենասուրբ Տեղ մտնելու ուղին է և ներկայացնում է տաճարային փորձության մի տարր: Հովհաննեսին ասվեց չափել տաճարը, ինչպես նաև այնտեղ երկրպագողներին:

Միլլերի գանձատուփը տաճարն է, և գոհարները՝ նրա մեջ եղող երկրպագուները: Մաղաքիայի շտեմարանը տաճարն է, և տասանորդները՝ նրա մեջ եղող երկրպագուները: Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանը, ինչպես ներկայացված է Ղևտացոց քսաներեքի տող առ տող կիրառությամբ, ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը: Ավելի անմիջականորեն այն պատկերում է ուխտի տապանակը՝ ծածկող քերովբեներով, որոնք նայում են Տասը պատվիրաններին, Ահարոնի ծաղկած գավազանին և մանանայի ոսկե սափորին:

Ծածկող քերովբեները հրեշտակներ են, և հրեշտակները ներկայացնում են լուրը և լրաբերին: Այն լուրը, որ Ղևտացոց քսաներեքի ալֆա-լուրն է, յոթներորդ օրվա շաբաթն է, իսկ օմեգա-լուրը՝ յոթներորդ տարվա շաբաթը: Երկուսն էլ լուրեր են, և դրանք նաև Վիլյամ Միլլերի և միլլերականների ալֆա և օմեգա լուրերն են, ընդ որում «յոթ ժամանակների» կատարումը՝ 1798 թվականին, յոթներորդ տարվա շաբաթի խորհրդանիշն է, իսկ 1844 թվականին Աստված Իր ժողովրդին առաջնորդեց դեպի Սրբությունների Սուրբը, որտեղ նրանք հայտնաբերեցին յոթներորդ օրվա շաբաթը: Այդ երկու շաբաթները Ղևտացոց քսաներեքում առաջին և վերջին սուրբ ժողովներն են, և Պենտեկոստեական շրջանը տեղադրված է նրանց երկուսի միջև, ճիշտ ինչպես տապանակը տեղադրված էր երկու ծածկող քերովբեների միջև:

Տաճարը պետք է չափվի, և դա ներառում է նաև հեթանոսներին տրված գավիթը դուրս թողնելը: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Աստծո տան համար դատաստանն ավարտվում է, և սկսվում է հեթանոսների դատաստանը: Հեթանոսների ժամանակները

ավարտվեցին 1798 թվականին՝ 1,260 տարիների ավարտին, և երեքուկես օրվա ավարտին (1,260-ի խորհրդանիշը) Հովհաննեսը պետք է դուրս թողներ գավիթը:

Եվ ինձ տրվեց եղեգն՝ գավազանի նման. և հրեշտակը կանգնած ասում էր. «Վե՛ր կաց և չափի՛ր Աստծու տաճարը, և սեղանը, և նրանց, որ այնտեղ երկրպագում են: Բայց տաճարից դուրս եղած գավիթը թող դո՛ւրս մնա և մի՛ չափիր այն, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին, և նրանք քառասուններկու ամիս ոտքի տակ պիտի տրորեն սուրբ քաղաքը»: Հայտնություն 11:1, 2.

Գավիթը պետք է դուրս թողնվեր, որովհետև այն տրված էր հեթանոսներին, որոնք երեք ու կես օր, կամ քառասուններկու ամիս, ոտնատակ էին տալիս այն:

Եվ նրանք սրի սայրով պիտի ընկնեն և գերի պիտի տարվեն բոլոր ազգերի մեջ, և Երուսաղեմը պիտի ոտնակոխ լինի հեթանոսների կողմից, մինչև որ հեթանոսների ժամանակները լրանան: Ղուկաս 21:24.

Հեթանոսների ժամանակները լրացան 1798 թվականին, երբ Դանիելի գիրքը բացվեց:

«Երուսաղեմի տաճարում մի ցածր պարիսպ արտաքին գավիթը բաժանում էր սուրբ շինության բոլոր մյուս մասերից: Այդ պարիսպի վրա տարբեր լեզուներով արձանագրություններ կային, որոնք հայտնում էին, որ հրեաներից բացի ոչ ոքի չի թույլատրվում անցնել այս սահմանը: Եթե որևէ հեթանոս համարձակվեր մտնել ներքին շրջափակոցը, նա կպղծեր տաճարը և դրա համար իր կյանքով կվճարեր: Բայց Հիսուսը՝ տաճարի և նրա ծառայության սկզբնավորողը, մարդկային համակրանքի կապով հեթանոսներին ձգում էր դեպի Իրեն, մինչդեռ Նրա աստվածային շնորհը նրանց բերում էր այն փրկությունը, որ հրեաները մերժեցին»: The Desire of Ages, 194.

2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին ավարտվեցին 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունից հաշվված երեքուկես մարգարեական օրերը: Այդ երեքուկես տարին ցույց է տալիս, որ այն ժամանակ պիտի արձակագերծվեր մի մարգարեական պատգամ, և որ հեթանոսների ժամանակները լրացել էին, ու դադար էր առնվել տաճարի և նրանում երկրպագողների չափումից: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որը Հոգեգալստյան եղանակում Հոգեգալստյան օրն էր, դատաստանը փոխանցվում է հեթանոսներին: Երբ տաճարի՝ հարյուր քառասունչորս հազարների չափման ժամանակ դադարում ենք հեթանոսների ժամանակներից, տեսնում ենք, որ 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը տաճարն է:

Տաճարի վկայությունն այն է, որ այն բարձրացվում է երկու փուլով. նախ՝ հիմքը, ապա տաճարը ճանաչվում է ավարտված, երբ այն հիմնաքարը, որ մերժված էր, հրաշալի կերպով դառնում է անկյան գլուխը: Հիմքը դրվեց, երբ հին Իսրայելը առաջին հրամանագրի պատմության մեջ դուրս եկավ Բաբելոնից, իսկ տաճարն ավարտվեց երկրորդ հրամանագրի պատմության մեջ, բայց երրորդ հրամանագրից առաջ: Հիմնարար փորձությունը տեղի ունեցավ 2024 թվականին, և այժմ մենք տաճարի փորձության մեջ ենք: Այդ տաճարի փորձությունն ավարտվում է երրորդ՝ լակմուսի փորձությամբ, և տաճարի փորձությունը պահանջում է, որ Աստծո ժողովուրդը չափի

տաճարը:

Ղևտական քսաներորդ գլխի տաճարը բարձրացվում է 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը, և այդ մարգարեական պատմության շրջանակներում ներկայացված են այն երեք փորձությունները, որոնք միշտ տեղի են ունենում, երբ որևէ մարգարեություն բացվում է: Այդ երեքից վերջինը լիթմոսային փորձությունն է, որը ներկայացված էր էքսեթերի ճամբարային ժողովով: Այդ ժողովում դուք կա՛մ մասնակցում էիք վրանի այն ժողովներին, որտեղ Երեց Սնոուն երկու անգամ ներկայացրեց իր ճշմարիտ Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը, կա՛մ մասնակցում էիք Ուղթերթաունի վրանում անցկացվող զգացմունքային և անհավասարակշռված ժողովներին: Երբ ժողովներն ավարտվեցին, ճշմարիտ Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը տարածվեց ինչպես մակընթաց ալիք: Էքսեթերը լիթմոսային փորձությունն էր, և լիթմոսային փորձությունը ներկայացնում է կնքումը:

Էքսեթերի ճամբարային ժողովը նախատիպվեց Քրիստոսի՝ Երուսաղեմ հաղթական մուտքով, և Ղազարոսը առաջնորդեց այն ավանակին, որի վրա Հիսուսը նստեց: Ղազարոսի մահը 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունն էր, սակայն նա նաև Քրիստոսի պսակազարդ հրաշքն էր և Նրա աստվածության «կնիքը»:

«Եթե Քրիստոսը հիվանդասեղակում լիներ, Ղազարոսը չէր մեռնի, որովհետև սատանան նրա վրա ոչ մի իշխանություն չէր ունենա: Մահը չէր կարող իր նետը ուղղել Ղազարոսի վրա Կենսատուի ներկայության մեջ: Ուստի Քրիստոսը հեռու մնաց: Նա թույլ տվեց, որ թշնամին գործադրի իր գործությունը, որպեսզի Ինքը նրան հետ մղի՝ որպես պարտված ոսոխի: Նա թույլ տվեց, որ Ղազարոսն անցնի մահվան տիրապետության տակ, և տառապյալ քույրերը տեսան, թե ինչպես իրենց եղբայրը դրվեց գերեզմանի մեջ: Քրիստոսը գիտեր, որ երբ նրանք նայեին իրենց եղբոր մեռած դեմքին, իրենց հավատը իրենց Փրկչի հանդեպ խստորեն պիտի փորձվեր: Բայց Նա գիտեր, որ այն պայքարի շնորհիվ, որի միջով նրանք այժմ անցնում էին, նրանց հավատը պիտի շողար շատ ավելի մեծ գործությամբ: Նա կրեց վշտի ամեն մի տառապանք, որ նրանք կրել էին: Նա նրանց ոչ պակաս էր սիրում, թեև ուշացավ, բայց գիտեր, որ նրանց համար, Ղազարոսի համար, Իր համար և Իր աշակերտների համար մի հաղթանակ պիտի շահվեր»:

«Ձեզ համար», «որպեսզի դուք հավատաք»: Բոլոր նրանց համար, ովքեր ձեռք են մեկնում՝ զգալու Աստծու առաջնորդող ձեռքը, ամենամեծ վիստության պահը այն ժամանակն է, երբ աստվածային օգնությունն ամենամոտ է: Նրանք երախտագիտությամբ հետ կնայեն իրենց ճանապարհի ամենախավար հատվածին: «Տեք զիտե, թե ինչպես ազատի աստվածապաշտներին», 2 Պետրոս 2:9: Ամեն փորձությունից և ամեն նեղությունից Նա նրանց դուրս կբերի՝ առավել հաստատուն հավատքով և առավել հարուստ փորձառությամբ»:

«Ղազարոսի մոտ գալը հետաձգելով՝ Քրիստոսը ողորմության նպատակ ուներ նրանց հանդեպ, ովքեր չէին ընդունել Նրան: Նա ուշացավ, որպեսզի Ղազարոսին մեռելներից հարություն տալով՝ Իր համառ, անհավատ ժողովրդին ևս մի ապացույց տա, որ Ինքը իսկապես «հարությունն է և կյանքը»: Նա չէր կամենում լիովին

հրաժարվել ժողովրդի՝ Իսրայելի տան աղքատ, մոլորված ոչխարների համար ունեցած ողջ հույսից: Նրանց անապաշխարության պատճառով Նրա սիրտը կոտրվում էր: Իր ողորմությամբ Նա մտադիր էր նրանց տալ ևս մի վկայություն, որ Ինքը Վերականգնողն է, Նա, Ով միայն կարող էր կյանքն ու անմահությունը լույսի բերել: Սա պիտի լիներ մի վկայություն, որը քահանաները չէին կարող սխալ մեկնաբանել: Ահա թե որն էր Նրա՝ Բեթանիա գնալը հետաձգելու պատճառը: Այս պսակող հրաշքը՝ Ղազարոսի հարությունը, պիտի դներ Աստծո կնիքը Նրա գործի և Իր աստվածության ՊՊՊ վրա»: The Desire of Ages, 528, 529.

Հաղթական մուտքը սկսվեց՝ արձակելով մի էշ, որպեսզի Քրիստոսը նրա վրա հեծնի:

Եվ երբ նրանք մոտեցան Երուսաղեմին և հասան Բեթփագե՝ Ձիթենյաց լեռան մոտ, այն ժամանակ Հիսուսը երկու աշակերտ ուղարկեց՝ ասելով նրանց. Գնացե՛ք ձեր դիմացի գյուղը, և իսկույն կգտնեք մի էշ՝ կապված, և նրա հետ՝ մի քուռակ. արձակեցե՛ք նրանց և բերե՛ք ինձ մոտ: Եվ եթե մեկը ձեզ որևէ բան ասի, ասացե՛ք, թե Տերն ունի նրանց կարիքը, և նա իսկույն կուղարկի նրանց: Այս ամենը եղավ, որպեսզի կատարվի մարգարեի միջոցով ասվածը, որն ասում է. Ասացե՛ք Սիոնի դստերը. Ահա՛, քո Թագավորը գալիս է քեզ մոտ՝ հեզ, և նստած էշի վրա, և մի քուռակի՝ էշի ձագի վրա: Եվ աշակերտները գնացին ու արեցին այնպես, ինչպես Հիսուսը պատվիրել էր նրանց: Մատթեոս 21:1–6:

Կեսգիշերյան աղաղակի լուրը միացավ երկրորդ հրեշտակի լուրին, որը հասել էր առաջին հիասթափության պահին: Քրիստոսի օրերում այդ հիասթափությունը Ղազարոսի մահն էր, իսկ միլլերականների համար՝ 1843 թվականի ձախողված կանխասացությունը, որը վրա հասավ 1844 թվականի ապրիլի 19-ին: Այդ երկու հիասթափություններն էլ ներկայացնում են 2020 թվականի հուլիսի 18-ը:

Ղևտականք քսաներեքով ներկայացված Պենտեկոստեի շրջանում լակմուսային փորձությունը ներկայացված է Շեփորների տոնի, Քրիստոսի համբարձման և Քավության օրվա եռակի նշանաբարով: Այդ երեք քայլերը ներկայացնում են լակմուսային փորձությունը հիմքի և տաճարի առաջին երկու փորձությունների առնչությամբ: Այդ երեք քայլերը գալիս են Պենտեկոստեի Կիրակնօրյա օրենքից հինգ օր առաջ և ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի բարձրացումը՝ որպես դրոշ: Եթե նրանք անցնեն լակմուսային փորձությունը, ապա բարձրացվում են, իսկ եթե ոչ, ապա դուրս են փչվում Միլլերի երազի պատուհաններից:

Կնքման երրորդ քայլը Քավության օրն է, և այն ներկայացնում է մեղքի ջնջումը: Երկրորդ քայլը Մաղաքիայի Ղևտացիների ընծայի բարձրացումն է, իսկ առաջին քայլը շեփորների լուրն է: 1844 թվականից ի վեր մարդկությունն ապրում է յոթերորդ շեփորի հնչեցման պատմության մեջ: Յոթերորդ շեփորի արտաքին լուրը Իսլամի երրորդ վայի լուրն է, իսկ յոթերորդ շեփորի ներքին լուրը Քրիստոսի գործն է՝ Իր Աստվածությունը հարյուր քառասունչորս հազարի մարդկության հետ միավորելու:

Մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Մարգարեների գրվածքներում պատկերված են տեսարաններ, որոնք, թեև հինավուրց, մեզ ներկայանում են նոր հայտնությունների թարմությամբ և գործությամբ: Հավատքով հասկանում ենք, որ Աստծու՝ անցյալ դարերում Իր ժողովրդի հետ ունեցած գործերի այս արձանագրությունները պահպանվել են, որպեսզի կարողանանք զանազանել այն դասերը, որ Աստված ցանկանում է մեզ սովորեցնել ներկա օրերի փորձառությունների միջոցով:»

«Ապրելով, ինչպես մենք այժմ ապրում ենք, ոչ պակաս վճռորոշ մի ժամանակաշրջանում, քան այն, որ անմիջապես նախորդեց Քրիստոսի երկրորդ գալստյանը, մենք պետք է առանձնապես զգույշ լինենք՝ խուսափելու այնպիսի սխալներ գործելուց, որոնք նման են Քրիստոսի առաջին գալստյան ժամանակ ապրող հրեաների գործած սխալներին:»

«Ինչպես հրեական առաջնորդները, որոնք աստիճանաբար մշակեցին պաշտամունքի մի ձևական համակարգ, որի մեջ ոչ էական հարցերի կարևորությունը չափազանց մեծացվում էր, այնպես էլ այժմ ոմանք վտանգի մեջ են կորցնելու այս սերնդին վերաբերող կարևոր ճշմարտությունները և փնտրելու այնպիսի բաներ, որոնք նոր են, տարօրինակ, հրապուրիչ:»

«Կա բարձր սկզբունքներ պահպանելու անհրաժեշտություն: Նրանք, ովքեր որոնում և պաշտպանություն են տալիս երևակայական գաղափարներին, պետք է ուսուցանվեն, թե ինչ է ճշմարտությունը, նախքան ուրիշներին ուսուցանել փորձեն: Մարդկային հնարած տեսություններն ու ենթադրությունները չպետք է որոնվեն որպես ճշմարտություն:»

«Շատեր կան, որ սկզբունքին հավատարիմ են պողպատի պես, և սրանք օգնություն ու օրհնություն պիտի ստանան, որովհետև լալիս են գավթի և զոհասեղանի միջև՝ ասելով. «Խնայի՛ր Քո ժողովրդին, ո՛վ Տեր, և Քո ժառանգությունը նախատինքի մի՛ մասնիր»: Մենք պետք է թույլ տանք, որ երրորդ հրեշտակի պատգամի հիմնարար սկզբունքները հանդես գան պարզ ու հստակ: Մեր հավատի մեծ սյուները պիտի կրեն այն ամբողջ ծանրությունը, որ կարող է նրանց վրա դրվել:»

«Այս մոլորության, ցերեկային երազանքների և մտասևեռման այս դարում մենք պետք է սովորենք Քրիստոսի վարդապետության առաջին սկզբունքները: Ձգտենք կարողանալ առաքյալի հետ ասել. «Մենք խորամանկորեն հորինված առասպելների չհետևեցինք, երբ ձեզ հայտնի դարձրինք մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի գործությունն ու գալուստը»: Տերը մեզ կոչ է անում հետևելու բարձր և ազնիվ սկզբունքների:»

«Ճշմարտությունը, ներկա ճշմարտությունը, ամբողջությամբ այն է, ինչ Աստծո խոսքն այն ներկայացնում է: Տերը կամենում է, որ Իր ժողովուրդը զերծ պահի իրեն ամեն տեսակ ավելորդություններից, ամեն ինչից, որ հակված է միսսոփիզմի: Թող նրանք, ովքեր գայթակղվում են անձնատուր լինելու քմահաճ, երևակայական վարդապետություններին, խոր իջեցնեն իրենց հորատանցքը երկնային ճշմարտության հանքավայրերի մեջ և ձեռք բերեն այն գանձը, որը ընդունողին նշանակում է հավիտենական կյանք: Խոսքի մեջ կան ամենաթանկագին ճշմարտությունները: Սրանք պիտի գտնվեն նրանց կողմից, ովքեր ուսումնասիրում

են ջերմեռանդությամբ, որովհետև երկնային հրեշտակները պիտի առաջնորդեն որոնումը:»

«Դիմելով նրանց, ովքեր այժմ ապրում են երկրի վրա, Պողոսը հայտարարեց. «Ժամանակը պիտի գա, երբ նրանք չեն հանդուրժի առողջ վարդապետությունը, այլ իրենց սեփական ցանկությունների համաձայն իրենց համար ուսուցիչներ պիտի կուտակեն՝ ականջների քոր ունենալով. և իրենց ականջները ճշմարտությունից պիտի շեղեն ու առասպելների պիտի դառնան»:»

Որքա՛ն նշանակալից, որքան հոգին ցնցող է այն պատվերը, որ Պողոսը տվեց այն ժամանակ, երբ մարգարեանում էր նրանց մասին, ովքեր չէին հանդուրժելու առողջ վարդապետությունը. «Արդ, պատվիրում եմ քեզ Աստծո և Տեր Հիսուս Քրիստոսի առաջ, որ դատելու է ողջերին և մեռելներին իր հայտնության և իր արքայության ժամանակ. քարոզի՛ր խոսքը. պատրաստ եղիր ժամանակին և անժամանակ. հանդիմանի՛ր, սաստի՛ր, հորդորի՛ր ամենայն երկայնամտությամբ և վարդապետությամբ»:

«Նրանք, ովքեր հաղորդակցվում են Աստծու հետ, քայլում են Արդարության Արեգակի լույսի մեջ: Նրանք չեն անարգում իրենց Փրկչին՝ Աստծու առաջ ապականելով իրենց ճանապարհը: Երկնային լույսը փայլում է նրանց վրա: Երբ նրանք մոտենում են այս երկրի պատմության վախճանին, նրանց գիտությունը Քրիստոսի և նրան վերաբերող մարգարեությունների մասին մեծապես աճում է: Նրանք անսահման արժեք ունեն Աստծու աչքում, որովհետև միաբանության մեջ են նրա Որդու հետ: Նրանց համար Աստծու խոսքը գերազանց գեղեցկության և վայելչության է: Նրանք տեսնում են դրա կարևորությունը: Ճշմարտությունը բացվում է նրանց առջև: Մարդեղության վարդապետությունը օժտվում է մեղմ շողարձակմամբ: Նրանք տեսնում են, որ Սուրբ Գիրքը այն բանալին է, որ բացում է բոլոր խորհուրդները և լուծում բոլոր դժվարությունները: Նրանք, ովքեր չեն կամեցել ընդունել լույսը և քայլել լույսի մեջ, անկարող կլինեն հասկանալու աստվածապաշտության խորհուրդը, բայց նրանք, ովքեր չեն վարանել վերցնել խաչը և հետևել Հիսուսին, լույս կտեսնեն Աստծու լույսի մեջ»: The Southern Watchman, April 4, 1905.